

Sygn. akt: I C 1771/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Katarzyna Karpińska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Kamila Salamońska

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2017 r. w Toruniu

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. w W.

przeciwko M. P.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego M. P. na rzecz powoda (...) Bank S.A. w W. kwotę 17.865,03 zł (siedemnaście tysięcy osiemset sześćdziesiąt pięć złotych trzy grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 17.850,08 zł (siedemnaście tysięcy osiemset pięćdziesiąt złotych osiem groszy) od dnia 8 lutego 2017 roku do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. nie obciąża pozwanego kosztami procesu.

Sygn. akt I C 1754/16

UZASADNIENIE

(...) Bank S.A. w W. wniósł o zasądzenie od M. P. kwoty 17.955,03 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 17.940,08 zł od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty od kwoty 17.940,08 zł wraz z kosztami procesu wg norm przepisanych.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 10.03.2016r., sygn.. akt VI Nc-e 245317/16 uwzględniono powództwo w całość.

Z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu sprawa została przekazana do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Toruniu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa, wskazując, iż powództwo jest przedwczesne, bowiem nie zostało mu skutecznie doręczono wypowiedzenie umowy. Ponadto podniesiono, iż dłużnikiem z tytułu zawartej umowy jest inna osoba niż pozwany, a sprawa o to samo została rozpoznana w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

Powód podtrzymał swe żądanie wskazując, iż wypowiedzenie umowy zostało doręczone na adres wskazany w umowie inny niż korespondencyjny, ale sam pozwany wskazał w sprzeciwie, iż ten adres był nieprawidłowy bowiem nigdy tam nie mieszkał.

Sąd ustalił co następuje:

Dnia 26 maja 2015r. M. P. zawarł z (...) Bank S.A. w W. umowę kredytu konsumpcyjnego. Dnia 12 października 2015r. umowa została wypowiedziana przez bank z uwagi na brak regulowania rat kredytu w terminie. Wypowiedzenie zostało doręczone na adres zamieszkania M. P., a nie jego adres do korespondencji wskazany w umowie. Pozwany otrzymał wypowiedzenie umowy. Po złożeniu pozwu (19.02.2016r.) M. P. wpłacił na rzecz banku 90 zł (20.04.2017r.) Obecnie wysokość zadłużenia wynosi 17.865,03 zł.

bezsporne oraz dowody: umowa – k. 64-67, wypowiedzenie wraz z dowodem doręczenia – k. 68-69v, rozliczenie – k. 109-111, dowody wpłat – k. 117, przesłuchanie pozwanego – k. 118-118v, 00:01:28- 00:23:36

Sąd zważył co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, dokumentów przedłożonych przez strony, a uzupełniając przesłuchania pozwanego.

Sąd w pełni dał wiarę dowodom w postaci dokumentów zgromadzonych w toku procesu, albowiem ich prawdziwość nie budziła w ocenie Sądu jakichkolwiek wątpliwości. Były one opatrzone wymaganymi pieczęciami i podpisami. Co więcej, wiarygodność przedłożonych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Stan faktyczny nie był w istocie strony między stronami. Pozwany przyznał, iż zawarł przedmiotową umowę z powodem, nie spłacał rat w terminie i otrzymał wypowiedzenie umowy, które nie zostało wysłane na adres do korespondencji wskazany w umowie. Okoliczności te wynikają zarówno z dokumentów, jak i oświadczeń pozwanego.

Wskazać należy, iż w myśl ogólnej zasady wyrażonej w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Zgodnie z procedurą cywilną nie do Sądu należy zarządzanie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności spornych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawiania dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.) a ciężar udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na tej stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne.

Powód sprostał ciężącemu na nim obowiązkowi i wykazał fakt istnienia zobowiązania i jego wysokości przedłożonymi dokumentami. Natomiast zarzutu pozwanego nie znalazły żadnego uzasadnienia.

Po pierwsze wskazać należy, iż zarzut powagi rzeczy osądzonej jest całkowicie chybiony bowiem z uwagi na skuteczne wniesienie sprzeciwu przez pozwanego nakaz zapłaty wydany w elektronicznym postępowaniu upominawczym nie jest prawomocny, a sprawa została przekazana do rozpoznania tutejszemu Sądowi. Z urzędu Sądowi wiadomo, iż sprawa I Nc 1035/16 toczyła się między M. P. (powód) i S. M. (pозwany) i nie ma ona żadnego znaczenia w przedmiotowym postępowaniu.

Bez znaczenia dla istnienia zobowiązania są argumenty pozwanego dotyczące przekazania środków pieniężnych otrzymanych z tytułu umowy kredytu innej osobie. Kwestia tego na co pozwany przeznaczył pieniądze, czy spożytkował je na własne cele czy też przekazał je sąsiadowi nie wpływa w żaden sposób na jego odpowiedzialność wobec banku skoro to on podpisał umowę.

Sąd przychylił się natomiast do twierdzeń strony pozwanej, iż wypowiedzenie umowy nie zostało mu skutecznie doręczone. Bezsporne w sprawie było, iż wypowiedzenie zostało wysłane na adres wskazany przez pozwanego jako adres zamieszkania, a nie adres do korespondencji.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 17.865,03 zł (17.955,03 zł - 90 zł- zaliczono na należność główną)) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 17.850,08 zł od dnia 8

lutego 2017 roku do dnia zapłaty, na mocy art. 353 § 1 kc, art. 359§ 1 i 2² kc, 481 § 1 i 2² kc. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo. Co do terminu wymagalności odsetek Sąd ustalił go na dzień następny po doręczeniu odpisu pozwu (07.02.2017r. k. 81) z uwagi na brak prawidłowego doręczenia wypowiedzenia umowy.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c.

Obciążenie strony, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, całością lub nawet tylko częścią kosztów procesu może w okolicznościach konkretnej sprawy pozostawać trudne do pogodzenia z poczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. Z tego względu ustawodawca przewidział specjalne unormowanie pozwalające nie obciążać strony przegrywającej (powoda, pozwanego) obowiązkiem zwrócenia przeciwnikowi całości lub części kosztów. Ideę tę urzeczywistnia wyrażona w powołanym przepisie zasada słuszności. Artykuł 102 nie konkretyzuje w żaden sposób pojęcia wypadków szczególnie uzasadnionych. Wskazanie w tym przepisie na dopuszczalność odstąpienia od zasady odpowiedzialności za wynik procesu jedynie w wypadkach wyjątkowych ("szczególnie uzasadnionych") wyłącza możliwość stosowania wykładni rozszerzającej. Ocena, czy taki wypadek rzeczywiście zachodzi, pozostawiona została uznaniu sądu. Musi ona mieć na względzie całokształt okoliczności sprawy. Chodzi tu nie tylko o okoliczności związane z przebiegiem procesu, ale również pozostające poza jego obszarem (np. stan majątkowy stron, ich sytuacja życiowa). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z punktu widzenia zasad współżycia społecznego. Kryteria pomocne przy rozstrzygnięciu o istnieniu czy też nieistnieniu przesłanek zastosowania zasady słuszności wskazane zostały w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego. Sposób skorzystania z art. 102 jest suwerennym uprawnieniem jurysdykcyjnym sądu i do jego oceny należy przesądzenie, czy wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, który uzasadnia odstąpienie, a jeśli tak, to w jakim zakresie, od generalnej zasady obciążania kosztami procesu strony przegrywającej spór (zob. wyroki SN: z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 192/09, Lex nr 584735 i z dnia 27 maja 2010 r., II PK 359/09, Lex nr 603828 oraz postanowienia SN: z dnia 19 października 2011 r., II CZ 68/11, Lex nr 1044004 i z dnia 20 kwietnia 2012 r., III CZ 17/12, Lex nr 1164739). O tym, czy w konkretnej sprawie zachodzi "szczególnie uzasadniony wypadek" w rozumieniu art. 102, decyduje m.in. sposób prowadzenia procesu przez stronę przegrywającą sprawę. Jeżeli prowadzi ona proces w sposób nielojalny, np. przez usiłowanie wprowadzenia sądu w błąd, albo celowo dąży do przewleczenia procesu lub zwiększenia jego kosztów, to nie zasługuje na potraktowanie jej w uprzywilejowany sposób i na zwolnienie od zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi (zob. postanowienie SN z dnia 20 grudnia 1973 r., II CZ 210/73, Lex nr 7366). W niniejszej sprawie sytuacja majątkowa i zdrowotna pozwanego wskazuje, iż obciążenie go kosztami jeszcze pogorszyłoby trudną sytuację pozwanego. Dlatego uznać należy, że istnieją szczególnie uzasadnione okoliczności pozwalające na nieobciążanie pozwanego kosztami procesu.